
Mosonyi Aliz

MAGYARMESÉK

Volt egyszer egy kislány, úgy hívták, Emeletes Zsuzsi. A szülei szép emeletes házban laktak, ott nőtt-növekedett. Mikor egyéves lett, egy emelet magas volt, akkor a szülei azt mondták, Kinőtte Zsuzsi a házat, el kell költöznünk. És elköltöztek egy kétemeletes házba. Mikor Zsuzsi kétéves lett, két emelet magas volt, a szülei azt mondták, Költözni kell. Kinőtte Zsuzsi a házat. És elköltöztek egy háromemeletes házba. De mikor Zsuzsi hároméves lett, három emelet magas volt, és megint költözni kellett. Elköltöztek egy négyemeletes házba. Aztán egy ötemeletesbe, aztán egy hatemeletesbe, aztán egy hétemeletesbe, aztán egy nyolcemeletesbe, aztán egy kilencemeletesbe, aztán egy tízemeletesbe. Mikor Zsuzsi ezt is kinőtte, a szülei azt mondták, Nem tudunk már hova költözni, nincsenek minálunk olyan magas házak. Menjél, Zsuzsi, Amerikába, lakjál ott. Akkor Zsuzsi elment Amerikába, beköltözött egy felhőkarcolóba, ott nőtt-növekedett tovább. Már száz emelet magas volt, csakhogy hiányoztak neki a szülei meg a hazája. Úgyhogy egyszer csak írt egy levelet, Kedves magyarok! Hiányzik a hazám! Építsetek nekem egy felhőkarcolót, huszonegy emeletest, hogy hazajöhessenek! És a magyarok megsajnálták szegény Emeletes Zsuzsit, amiért olyan messzi kell neki lakni, építettek neki egy felhőkarcolót, huszonegy emeletest, Zsuzsi pedig hazajött, beköltözött, és nem nőtt tovább.

Volt egyszer egy balerina, úgy hívták, Cukorkás Mici, gyönyörű szépen táncolt, ha kipörgött a színpadra, mindenki kapta a látcsövét, és csak őt nézte, és mindenki azt mondta, De bájos! De bájos! De édes! De cukros! A világ összes grófja mind szerelmes volt belé, reggel, délben, este küldték neki a száz szál rózsákat meg a finom cukorkákat, és párbajoztak érte, és ha csak lehet, agyonlőtték egymást. Mikor már csak két gróf maradt, egy magyar meg valami külföldi, ezek odaálltak Mici elé, és azt mondták neki, Válassz! És elé raktak egy-egy cukorkát. Mici előbb megette a külföldiét, és azt mondta, Finom! Aztán megette a magyarét, és azt mondta, Ez is finom! Mire a magyar gróf azt mondta, Én nyertem. A külföldi gróf erre belehalt a bánatba, a magyaroknak pedig megmaradt a grófjuk szerencsére.

Volt egyszer egy királynő, úgy hívták, Erzsébet, angol volt persze. Ő mondta a legszebben a világon, hogy No! meg azt is, hogy Yes! és még a többi angol szavakat is. De egyszer csak nagyon megunta a sok angol beszédet, és megtanult magyarul. Ült a trónon, és azt mondogatta, Ebugatta! Lárifári! Teringette! És még azt is, hogy A kutyafejét! Az angolok ezt nem sokáig tűrték, Velünk nem lehet így beszélni, mondták, és elkergették a királynőt a trónról. Akkor Erzsébet elment a magyarokhoz, és lett belőle jó magyar királynő.

Volt egyszer egy kertész, aki mindent beültetett répával, de olyan gyorsan, hogy mire észrevették, már beültette Londont, Párizst, Kínát, Indiát. Egykettőre! mondta, és már teli is volt répával Róma, Bécs, Prága, Bukarest. Ennek fele se tréfa! mondták a magyarok. Most mi következünk! Nem kérünk a répádból, be ne tedd ide a lábad! Megvédjük édes hazánkat! mondták, és beültették gyorsan Magyarországot babbal.

Volt egyszer egy híres angol hídépítő mester. Egyszer elment a magyarokhoz, és azt mondta, Olyan hidat építék nektek, hogy na. Lehet rajta sétálgatni, föl s alá. Nem sétálgatunk mi, mondták a magyarok. Nem érünk mi arra rá. Sétálgatni, füttyörészni, mondta a hídépítő mester. Még hogy füttyörészni, mondták a magyarok. Nincs minenkünk jókedvünk. Sétálgatni, füttyörészni, a lányokkal csókolózni, szórakozni, mondta a hídépítő mester. Azt aztán már hogysisne, mondták a magyarok. Menjél csak máshova, ott építsed a hidaidat. De a hídépítő mester fogta magát, és megépítette a hidat a magyaroknak, mégiscsak. Mikor kész volt, átsétált rajta, füttyörészve. A magyarok csak nézték. Én ugyan át nem megyek rajta, mondták. Még csak az kéne. A hídépítő mester meg csak sétálgatott föl s alá, és füttyörészett. Majd még énekelni is fog! A mi hidunkon! Azt már nem! Menjél csak haza, ott füttyörésszél, mondták a magyarok, és elzavarták a hídépítő mestert, a hidat pedig megtartották.

Volt egyszer egy föltaláló, aki mindig csak gondolkozott, és folyton föltalált valamit. Föltalálta a biciklit, föltalálta a motort, a vonatot, a repülőt, a rollert. Egyszer elmentek hozzá a magyarok, és azt mondták, Találj föl nekünk is valamit. Mi se akarunk gyalog jární. Utazgatni akarunk, jönni-menni. Már mindent föltaláltam, mondta a föltaláló. Nem jut eszembe több semmi. Járjatok lovon. Mit volt mit tenni, a magyarok lóra pattantak, és azontúl lovon jártak.

Volt egyszer egy finom orrú ember. Szagolt, szaglászott a finom orrával szerte a világon, és azt mondta, Hű, de büdös van. Valami kéne ide. Valami jó szagos szappan. Főzni is kezdte mindjárt a szappant, beletett mindent, liliomot, rózsát, violát, de csak nem volt elég, még mindig büdös volt. Főzte tovább, szórta marékszám a szegfűt, gyöngyvirágot, mimózát, rezedát, minden virágot belekevert már, büdös volt mégis, hiába. Elbúsult a finom orrú ember nagyon, hogy sehogy se sikerül megszagosítani a világot, de akkor szerencsére arra jött egy magyar, beleszagolt a fazékba, és azt mondta, Egy kis fokhagymát bele! Az hibádzik! A finom orrú ember úgy is tett, jól megfokhagymázta a szappanját, mindjárt más szag is lett a világon.

Volt egyszer egy fotográfus, aki utazgatott a világon, és vicces képeket csinált. Lefotografálta a Himaláját, kérdezte a himalájokat, Eléggé himalájos? Eléggé, eléggé, mondták a himalájok, és nevettek. Lefényképezte az eszkimókat, kérdezte tőlük, Eléggé eszkimókás? Eléggé, eléggé, mondták az eszkimók, és nevettek. Lefényképezte Londont, kérdezte a londoniakat, Eléggé londonos? Eléggé, eléggé, mondták a londoniak, és nevettek ők is. Egyszer aztán lefényképezte a magyarokat. Eléggé magyarias? kérdezte tőlük, de a magyarok azt mondták, Ezzel nem tréfálunk! Mit képzelsz? Kapd magad, tűnj el, veled nem fényképezkedünk!

Volt egyszer egy ember, aki tudott röpkülni. Éppen átröpkült a magyarok fölött, mikor azok észrevették. Te! kiabáltak föl neki. Mit röpködsz a mi édes hazánk fölött? Hogy képzeled, ki engedte meg? Mindjárt leparittyázunk onnan! Többet itt ne lássunk! Nem is, mondta a röpkülnő ember, és gyorsan elröpkült más országok fölé, és világhírű lett. Mi láttuk meg legelőször, mondták aztán a magyarok. Itt röpködött a mi édes hazánk fölött.

Volt egyszer egy nagy lyuk. És ez úgy lett, hogy egyszer azon gondolkoztak a magyarok, hogyan lehetne az országuk sokkal nagyobb, mint most. Mert így nagyon kicsi, mond-

ták. Épp hogy elférünk. Pénzük nem volt, hogy vegyenek még egy kis országot maguknak, háborúzni meg csúnya dolog. Megvan! kiáltott föl egy magyar, úgy hívták, Lajos bácsi, és volt neki egy nagy ásója. Ások én egy nagy lyukat! Megásta a lyukat, másnap már bele is estek az oroszok. Oroszország a miénk most már, mondta Lajos bácsi. Másnap megint ásott egy lyukat, beleestek az olaszok. Olaszország is a miénk, mondta Lajos bácsi, és megint ásott egy lyukat, hogy beleessenek a törökök. Csakhogy azok nem estek be, se aznap, se másnap. Ezek kifogtak rajtunk, mondta Lajos bácsi. Többet nem is ások. Elment a kedvem az egésztől.

Volt egyszer egy bűvész, aki csiribá! csiribú!, csak intett a pálcájával, és a világon bármit el tudott tüntetni. Egyszer így, csiribá! csiribú!, eltüntette a magyarokat. Nem vette észre senki, mert a helyükre rögtön odabűvészkedett egy nagy csokoládégyárat, tele a legfinomabb csokoládékkal. Mindenki örült a sok finom mogyorós, diós, mazsolás csokoládénak, nem kereste senki a magyarokat. Csakhogy egyszer arra jött egy ember, aki nem szerette a csokoládét. Sőt utáлом, mondta. Megfájdul tőle a hasam. És neki aztán eszébe jutottak a magyarok. Hol vannak? Add elő őket, de rögtön, mert különben! mondta a bűvésznak, aki erre úgy megijedt, hogy csiribá! csiribú!, visszavarázsolta a magyarokat a csokoládégyár helyére rögtön.

Volt egyszer egy kedves király, aki nagyon szeretett kitüntetések adni. Kitüntettem a 42-es lába alkalmából, mondta szívélyesen, és adott egy kitüntetést. Kitüntettem, mert megnőtt a haja. Kitüntettem, mert szereti a sajtot. Kitüntettem, mert csikos a zoknija. Mikor már majdnem minden kitüntetést szétosztott, jöttek a magyarok. Mi is kérünk kitüntetést, mondták. És aztán miért? kérdezte a kedves király. Hogy magyarok vagyunk. Azért, mondták a magyarok. Máris adom, mondta a kedves király, és elővett egy kis kitüntetést. Nagyobbat adjál, mondták a magyarok. Azok már elfogytak, mondta a király. Hol itt az igazság? Hol? Hol? Nekünk járt volna a legnagyobb! Nincs igazság! Rossz király vagy, nem vagy kedves!

Volt egyszer egy tengerjáró hajó, a legénysége bátor, félelmet nem ismerő, a kapitánya bölcs, szakállas. Körbehajózták már a fél világot, de egyszer halálos veszedelembe, retentő nagy viharba kerültek. Recsegett-ropogott a hajó, dobálták a hullámok. Sülyyedünk! Segítség! Segítség! kiabálták a matrózok magyarul, mert épp arra hajóztak. Itt valami tévedés lesz, mondták a magyarok. Nekünk nincs is tengerünk. Istennek hála! Megmenekültünk! mondták a matrózok boldogan, és sokáig integettek a magyaroknak, ahogy elhajóztak.

Volt egyszer egy híres rabló, úgy hívták, Sobri Jóska, rabolta ki sorra az angol meg az amerikai bankokat, vitte zsákszámba a fontot meg a dollárt, a rendőrök pedig csak néztek utána. Hát a jó magyar pénzt nem becsülöd, azzal nem törődöl, a hazádra szégyent hozol? Megyek már, megyek, mondta erre Sobri Jóska, és gyorsan kirabolt pár magyar bankot.

Volt egyszer egy cirkuszos, volt neki egy idomított egere, azzal járta a világot. Énekelt, táncolt az egér, beszélt nyelveket. Mikor a magyarokhoz értek, hopplá, hopp!, az egér énekelt, táncolt, beszélt angolul, franciául. Magyarul mondjad! mondták a magyarok, de az egér nem tudott magyarul. Mért nem tanítottad meg, he? kérdezték a cirkuszos, de a cirkuszos se beszélt magyarul, nem értette, mit mondanak neki. Akkor a magyarok

kiáltottak egy nagyot, elkergették a cirkuszoszt meg az egerét, futni kellett nekik, de úgy, hogy a lábuk se érte a földet. Legalább most majd megtanulják, hogy bánjanak a mi gyönyörű nyelvünkkel! mondták a magyarok.

Volt egyszer egy gazdag özvegy. Özvegyasszony vagy özvegyember? kérdezték a magyarok. Mert vagy feleségül vesszük, vagy férjhez megyünk hozzá. De az özvegy nem szólt semmit, csak mosolygott rejtélyesen. Így aztán az egészből nem lett semmi, szegény magyarok szegények maradtak.

Volt egyszer egy moziszínész, Veleszületett Veszedelem, így hívták, csak ez amerikaiul még jobban hangzott. Az amerikaiak nagyon szerették, minden filmjét megnézték, nézték a gyönyörű arcát, a sasszemét, a szőke haját, a párdúcjárását, mindent. A magyarok is megnézték, és azt gondolták, Ez jó lenne nekünk. Megvédené minket minden bajtól. És hívták Veleszületett Veszedelmet, jöjjön őhozzájuk. De ő nem akart, nem ment. Gyáva. Cserbenhagyott minket, mondták a magyarok. Nem nézzük meg a filmjeit mostantól.

Volt egyszer egy hegedűs, aki inkább zongorázott, mert félt, hogy ellopják a hegedűjét. London, Párizs, New York, nem volt sehol sikere, mert zongorázni nem tudott egy hangot se, sajnos. Akkor elment a magyarokhoz, és ott végre megtapsolták. Náluk is maradt örökre, jól érezte magát, néha elüldögélt a színpadon a zongora mellett, a magyarok tapsoltak neki, és azt mondták, Gratulálunk.

Volt egyszer egy magyar házaspár, fagylaltosnéni, fagylaltosbácsi, ketten főzték a finom magyar fagylaltot, eper, málna, csokoládé, vanília, a vaníliájuk a legfinomabb volt a világon, százszor jobb, mint az olaszoké. Csak az volt a baj, hogy láthatatlanok voltak. A fagylaltosnéni, a fagylaltosbácsi meg a fagylaltjuk is. Főleg a vanília, az volt a legláthatatlanabb. Csakazértis, hű de finom! mondták a magyarok. Büszkék vagyunk rátok, fagylaltosnéni, fagylaltosbácsi!

Volt egyszer egy varrónő, úgy hívták, Licike, házakhoz járt varrni, fölvarrta a gombokat, bestoppolta a lyukakat, és közben azt gondolta, Engem nem szeret senki. És nem is szerette senki, föltűnően nem. De ezzel nem törődött a világon más, csak a magyarok, mert nekik jó szívük van. Ők azt mondták, Szegény Licike. És Licike hálás volt ezért nekik, és fölvarrta minden gombjukat, és bestoppolta a lyukas zoknijukat, úgy jártak a magyarok azontúl, hogy na. A napra lehetett nézni, de rájuk nem.

Volt egyszer egy kislány, Anikó, volt neki kis arany mobiltelefonja, azon pötyögtetett egész nap, hívta a vőlegényét, a magyarok királyát, mert hiányzott neki minden percben. De hiába hívta, a telefon nem kapcsolt soha. Vagy szakított velem, vagy nincs is a magyaroknak királya, mondta Anikó, és hívta tovább, hogy megtudja végre az igazat.

Volt egyszer egy híres szakács, úgy hívták, Rettegett Iván, aki egyszer elsózta a levest, és ebbe beleőrült. Azt hitte magáról, hogy ő az oroszok cárja, oda akart menni, hogy elkövesse a rémtetteit. Mondták neki a magyarok, Hát nem emlékszel? Magyar vagy te! Nekünk főzted a jó magyaros ételeket mindig is, itt kövessed el a rémtetteidet is, minekünk! Hiába beszéltek neki! Ő csak ment! Ment Oroszországba cárnak, otthagya a magyar hazáját.

Volt egyszer egy fontos ember, aki mindig álarcban járt, hogy meg ne tudják, ki ő. Volt neki mindenféle álarca, nyuszi, róka, kéményseprő, Barbie, malac, magyar. A magyar álarcát szerette legjobban, azt hordta legtöbbször. Csak feltette, megcsinálta a fontos dolgait, mindent, amit csak akart, és másnap már malac volt vagy Barbie.

Volt egyszer egy jósnő, aki mindent látott, a múltat és a jövőt, látott előre is meg hátra is, és volt egy nagy ceruzája, azzal írta le a jóslatait, nem kellett radírozni soha semmit, amit leírt, az úgy volt. Mindenki hozzá ment, őt kérdezte, és így a magyarok is elmentek egyszer hozzá. Ő megnézte őket, aztán fogta a ceruzáját, és leírta nekik a múltjukat, a jövőjüket és még egy tortareceptet is. Ezt ingyen adom hozzá, mondta. Legalább egyetek egy jót.

Volt egyszer egy jóságos villanyóraleolvasó, Elvira néninek hívták, volt neki egy olyan varázspálcája, ha egyet suhintott vele, a villanyóra rögtön azt mutatta, hogy nem kell fizetni semmit, sőt. Suhintgatott is ezzel a varázspálcával Elvira néni sokszor, főleg a magyaroknak, mert őket nagyon szerette. Csakhogy a magyaroknak ez nem volt elég, egyszer csak azt mondták, Ha annyira odavagy értünk, tüntesd el a villanyórákat, úgy, ahogy vannak. És tűnj el te is. Vagy úgy! mondta Elvira néni. Hűtelenek, hálátlanok! mondta, megsuhogtatta a varázspálcáját, rettentő villanyszámlát hozott a magyarokra, és eltűnt.

Volt egyszer egy csomagolóember, aki mindent szépen be tudott csomagolni, gyönyörűen becsomagolta a szappanokat, a parfümöket, a tusfürdőket, a samponokat, amit csak becsomagolt, rögtön megvették, olyan csinos volt. Látták ezt a magyarok, és azt mondták neki, Tudod, mit, csomagoljál be minket is, de ugyanígy vagy még szebben, ha lehet. A csomagolóember térült-fordult, elővette a legszebb színes csomagolópapírjait, a legcsillogóbb szalagocskáit, hajtogatott, kötözött, ragasztgatott gondosan, hogy ne lógjon ki, ne látsszon ki semmi, jól is sikerült minden, szép lett nagyon. Most várjuk a vevőket, mondta. Jönnek már? kérdezték a magyarok, mert nem láttak ki a csomagolásból. Még nem, mondta a csomagolóember. Várjatok türelmesen. Még most se jönnek? kérdezték a magyarok egy idő után. Csak várjatok, mondta a csomagolóember. Várjatok türelmesen. Meddig várjunk még? kérdezték a magyarok. Nem várunk tovább! mondták. Csomagolj ki bennünket! Nem értem, mondta a csomagolóember. Pedig ti voltatok a legszebben becsomagolva.

Volt egyszer egy néni, úgy hívták, Vilma néni, öreg volt már, százkét éves, mikor egy este azt mondta, Holnap korán kelek. Írok egy hosszú költeményt a magyarokról. Gyönyörű szép lesz. És jó lesz a vége? kérdezték a magyarok. Jó lesz. Nagyon jó lesz, mondta Vilma néni. Biztosra megígéred? kérdezték a magyarok. Megígérem, mondta Vilma néni. Most megyek aludni. Csakhogy másképp lett, mert reggelre Vilma néni meghalt, nem tudta megírni a szép költeményét, aminek jó lett volna a vége. Pedig biztosra megígérte, mondták a magyarok, és elbúsultak nagyon.

Volt egyszer egy fiatalember, első látásra olyan, mint egy úszómester, de ha jobban megnézzük, csillag van a homlokán. Ő a magyarok példaképe, mert a magyarok szeretik az úszómestereket, és azt is, ha valakinek csillag van a homlokán. Hogy így együtt van ez a kettő, az nagyon ritka, talán még nem is volt soha.

Volt egyszer egy királylány, úgy hívták, Tündér Ilona, akinek nem nagyon lehetett a szemébe nézni, mert csillagszeme volt, és aki belenézett, megvakult. Ezért inkább napszemüveget hordott éjjel-nappal, nem akarta megvakítani a kérőit, a királyfikat, akik csak jöttek, jöttek messzi földről, és mind feleségül akarták venni. Viszont én csak ahhoz megyek, aki a szemembe néz, mondta Ilona, de ezt meg persze a királyfik nem akarták. Meg nem vakulunk miattad! Le ne vedd a napszemüved! mondták, és hazamentek. Egyszer aztán arra jött egy magyar ember, ez nagyon megtetszett Tündér Ilonának. Ő lesz a férjem, senki más, gondolta magában, hangosan meg azt mondta, Hé, te! Nem akarsz egy jó napszemüveget ingyen? Dehogynem! mondta a magyar ember. Erre Tündér Ilona odaadta neki a napszemüvegét, a magyar ember fölvette, belenézett Ilona csillagszemébe, és nem vakult meg, hanem ő lett Tündérország boldog fejedelme.

Volt egyszer egy házmesterné, úgy hívták, Tetves Mariska, de nem volt tetves, hanem nagyon szeretett hímezni, főleg tulipánokat. Otthon már mindent telihímzett, a párnákat, takarókat, terítőket, törülközőket, zsebkendőket, az ingeket, gatyákat, sálakat, sapkákat. Jöttek a függönyök, szőnyegek, aztán a porrongyok, lábtörlők, és mikor már nem talált mást, a falba bökött, de abba beletörött a varróútja. Ezt nem hagyom annyiban! mondta Mariska. Majd én megmutatom! Magyar vagyok, megcsinálom. Van bennem akarat! És addig, addig, míg sikerült neki. Csupa tulipánosra hímezte a falat, az egész lakást, aztán az egész házat, mind a hat emeletet, a lépcsőházat, a liftet, mindent, és már hímez tovább a szomszéd házban.

Volt egyszer egy magyar leányka, úgy hívták, Hétfőnhazud Sárika, nagyon tudott hazudni, szemrebbenés nélkül, a szemébe bárkinek, és el is hitték minden szavát, de csak akkor, ha nála volt a piros retikülje. Csakhogy egyszer a villamoson ellopták tőle, és attól fogva neki igazat kellett volna mondani. Ahhoz ő nem volt szokva, meg se próbálta, inkább vett magának gyorsan egy másik piros retikült.

Volt egyszer egy szegény vándor, aki egyszer bekopogott a magyarokhoz, és kért egy pohár vizet. Mit lehet tudni, gondolták a magyarok, megkínálták egy pohár vízzel, és várták, mi lesz. Hogy átváltozik-e vagy nem. Hogy valami király-e vagy valami jótévő vagy valami ilyesmi. A szegény vándor megitta a vizet, megköszönte, és ment tovább, nem változott át semmivé. Ez a fizetség a jóságunkért? Csaló gazember! mondták a magyarok, és dühösek voltak nagyon.

Volt egyszer egy gonosz öreg néni és egy gonosz öreg bácsi, együtt kávéztak minden délután, és gonoszul beszélgettek. A magyarokról beszélgettek mindig, hogy hogyan ártsanak nekik. A kávéjuk már olyan keserű volt a gonoszságtól, hogy alig lehetett meginni, akármennyi cukrot tettek is bele. A gonoszságokat akkor sem hagyták abba, mindig kitaláltak valami újat, szótték a gonosz ármányokat a magyarok ellen, ők meg szegények nem sejtettek semmit. Minden délután megterítettek nekik, lefőzték a kávé, és szépen fölsholgálták porceláncsészékben. Fúj, de rossz! mondta a gonosz öreg néni. Ihatatlan! mondta a gonosz öreg bácsi, és még gonoszbabul beszélgettek tovább.

Volt egyszer egy svéd király, aki halálát közeledni érezvén, végrendeletet csinált, és ebben Svédországot, ki tudja, miért, a magyarokra hagyta, majd örökre lehunyta a szemét. A magyarok elolvasták a végrendeletet, nagyon megörültek, és rögvest fölkeredtek, hogy megnézzék az örökségüket. Nem rossz, mondták, mikor átlépték a svéd

határt. Egy feltétellel elfogadjuk. Mától svéd beszédet itt nem akarunk hallani. Magyarul vagy sehogy. A svédek erre elhallgattak, és meg se szólaltak vagy száz évig. Ezt a magyarok nagyon megunták, és visszaadták az örökségüket. A svéd azóta hallgatag nép lett. Beszélnek ugyan, de jól megfontolják.

Volt egyszer egy láthatatlanná tévő mosópor, aki avval kimosta a ruháját, azt nem látta senki. Főleg királyoknak ajánlották, hogy így nyugodtan mehessenek a népük közé, kihallgathassák, mit beszélnek, és aztán igazságot tehessenek. A magyarok királyának is kínálták, de ő csak intett a kezével, hogy nem kér belőle. Az én népem mindent elmond nekem, tudom minden gondolatját, nem kell nekem közte járkálni, mondta, és ült nyugodtan a trónján a mosatlan ruhájában.

Volt egyszer egy megátkozott óvónéni, szép szőke hajú magyar óvónéni, akit arra átkoztak, hogyha a kis óvodásaira ránéz, hirtelen meglássa, mivé lesznek, ha felnőnek. Megpróbálta ő kikerülni az átkot mindenképp, rá nem nézett az óvodásaira, egy pillantást se vetett rájuk, de egyszer valahogy elfelejtkezett, és mégiscsak odanézett. Hát olyat látott, hogy megöszült abban a szempillantásban! Tiszta fehér lett a szép szőke haja, festetni kellett neki azontúl egész életében.

Volt egyszer egy cukrász bácsi, aki a magyar hazáját nagyon szerette, és ha valami szép magyar ünnep volt, olyankor nem akart egyszerű habos süteményeket meg csokoládétortákat sütni, hanem valami hazaszerető tortát. Ki is gondolta, meg is sütötte, háromszínű krém volt benne, piros, fehér, zöld, málna, vanília, cián, finom volt nagyon.

Volt egyszer egy szerencsemalac, nagy rózsaszín disznóólban tartották a magyarok, ahová be volt vezetve a villany, a telefon, az internet, minden kényelme megvolt a malacnak. Akire ez rámosolyog, annak nagy szerencséje lesz! mondták a magyarok, és várták mindennap, hogy rájuk mosolyogjon. De a malac csak rőfögött, zabált, hízott, és nem mosolygott senkire. Mosolyogsz már végre? kérdezték a magyarok. Vigyázz, malac! Fogytán a türelmünk! De a malac csak rőfögött, dagonyázott, és nem mosolygott továbbra se. Egyszer csak a magyaroknak elegendő lett, fogták, levágták a malacot. Most már mosolyoghatsz! mondták, és hurrkát, kolbászt, töpörtyűt csináltak belőle.

Volt egyszer egy énekesnő, aki arról volt híres, hogy ő tudta a világon a legszebben azt énekelni, hogy Balsors! Ó, balsors! Mikor a magyarok ezt meghallották, egy nagy zsák pénzt és egy gyémántos nyakéket ajánlottak neki, ha eljön hozzájuk, és azontúl csak nekik énekel. Az énekesnő el is ment, és attól fogva kiállt mindennap a színpadra, elénekelte, hogy Balsors! Ó, balsors!, a magyarok meg hallgatták, és sírtak.

Volt egyszer egy bölcs öreg, aki csak ránézett az emberekre, és tudta, kiben mi rejtőzik, ezért óva intett mindenkit mindenkitől. Főleg a magyarokat óvta volna a magyaroktól, de ahogy rájuk nézett, látta, hogy úgymint hiába beszélne. Úgyhogy nekik nem is mondott semmit.

Volt egyszer egy hordár, aki rettentő erős volt, elbírta mindent, a legnehezebb csomagokat is. Mikor ezt hallották a magyarok, szóltak neki, hogy jöjjön hozzájuk. Nehéz életünk van, vidd már odébb! mondták neki. Tedd le valahova. A hordár föl is kapta,

elvitte jó messzire a magyarok nehéz életét, és ott letette. Nem volt könnyű, kezicsókolom, mondta, mire a magyarok szép borralalót adtak neki, és azontúl boldogan éltek.

Volt egyszer egy pénzbeszedő, Feri nevű kopasz ember, volt egy táltos lova, a Csinosomdrága, ha ment behajtani az adósságokat, azt megetette parázzsal, föl pattant rá, és már röpültek is, mint a szél. Ha a magyarokhoz mentek pénzért, velük kedvesen bántak, Csinosomdrága azt mondta, Adós, fizess!, közben meg a Feri viccesen meghúzta a magyarok fülét, megcsavarta az orrukat, hogy csak úgy hullott belőlük a pénz. A sok pénzt bevágta egy nagy táskába, föl pattant a táltos lovára, és köd előtte, köd utána, már ott se volt.

Volt egyszer egy gróf, akit börtönbe zártak igazságtalanul, ő meg azt mondta magában, Nem fogok én itt ülni a börtönben, dehogyis. Ások egy titkos alagutat, azon át majd kiszökök Amerikába. Ásott is vagy húsz éven át a legnagyobb titokban, akkor végre kijutott a napvilágra. Azt hitte, Amerikában van, kezdett is amerikaiul beszélni. Csakhogy a magyarokhoz került, ott lukadt ki véletlenül. A magyarok megörültek neki, hát hogyan, egy valódi grófnak!, de ő csak körül nézett, aztán visszamászott az alagútba, és ásott tovább.

Volt egyszer egy magyar portás, úgy hívták, Zsiga bácsi, hét közben portás volt, nézett ki a kisablakon, kérdezte, Hova tetszik menni? Kit tetszik keresni?, hétvégén meg kiállt otthon az ablakba, és onnan kiabált le jó hangosan az utcára, Hova tetszik menni? Kit tetszik keresni? Az emberek megálltak az ablak alatt, Éljen Zsiga bácsi! kiáltották, és megtapsolták. Csak a felesége mondta neki, Szállj le onnan, Zsiga, még leesel. De hiába beszélt neki, Zsiga bácsi minden hétvégén kiállt az ablakba kiabálni, míg egyszer aztán ki is esett, sajnos. Nagy portás volt, mondták a magyarok, és megsiratták.

Volt egyszer egy takarítónő, Juliskának hívták, jobb házakhoz járt, németekhez, franciákhoz, olaszokhoz, porolgatott, törölgetett, de főleg nem ebben volt ügyes, hanem hogy közben kileste a titkokat. Kinyitotta a zárat, fölbontotta a leveleket, feltörte a komputereket, és aztán azt mondta a gazdának, Hihihí. Tudom ám a titkokat. És a németek, franciák, olaszok fizethették neki a százezer eurókat, hogy ki ne derüljenek a titkaik. Csak a magyaroknak volt szerencsájuk, mert nekik nem volt pénzüik takarítónőre, hozzájuk nem járt, nem tudta kifürkészni a titkaikat.

Volt egyszer egy boszorkány, Vasfogú Erzsike, akire rámosolygott, azt megbabonázta, csak kivillant a vasfoga, és akire rávillant, máris átváltozott. Mindenki félt tőle, csak a magyarok nem, ők direkt odaálltak elé, és azt mondták neki, Babonázzál bennünket, Erzsike, babonázzál! Erre a boszorkány rájuk villantotta a vasfogát, háromszor is, és a magyarok abban a szempillantásban átváltoztak, még azt se lehet tudni, hogy mivé.

Volt egyszer egy leány, Ibolyának hívták, szépséges szép volt, csak hát csalfa. A vőlegénye azt mondta neki, Ibolykám, szívem szép szerelme, ha még egyszer megcsalsz, agyonlőlek. Vagy inkább már most. És agyonlőtte, meghalt a leány, az újságok is megírták. De szép történet! mondták a magyarok, az ilyeneket szeretjük olvasni. A legszebb persze az volna, ha a vőlegényt meg fölakasztanák. Vagy legalább magát is agyonlőné, vagy kiugrana az ablakon.

Volt egyszer egy bankár, a bőre alatt is pénz volt, amihez nyúlt, arannyá változott, a sok pénzzel azt se tudta, mit csináljon. Adott is mindenkinek szívesen, főleg a magyaroknak adott volna, mert látta, hogy nekik nagyon kéne. Aztán miből látod, te kövér? mondták neki a magyarok. Talán koszosak vagyunk, büdösek? Rongyokban járunk? Hát ide nézz! Azzal bepattantak egy nagy autóba, és száguldottak, mint a szél, míg el nem fogyott a benzinük.

Volt egyszer egy üdítőital, az Élet Értelme, a magyarok találták fel, és finomabb volt bárminél. Vették is mindenhol a világon, és híresek lettek a magyarok, és gazdagok. Csakhogy akkor elkezdték felvizezni. Azt hitték, majd nem érződik rajta, de megéreződött. Nem keresték többé az Élet Értelmét az emberek, és a magyarok elszegényedtek.

Volt egyszer egy magányos vadász, Tell Vilmos, magányosan járta a hegyeket, völgyeket, az erdők mélyét, de nem bántott senkit, a rókákat, nyuszikat, őzikéket mindig megsajnálta. Fussatok csak! gondolta, és nem lőtt rájuk soha. Hogy is lőnék rájuk, magyar a magyarra! mondta. De egy napon eszébe jutott, hogy ő hátha nem is magyar. Megkérdezte a feleségét, az is azt mondta, Nem hát. Attól kezdve szép vadászszákmánnyal tért haza nap mint nap.

Volt egyszer egy pizzafutár, úgy hívták, Petőfi Sándor, a magyaroknak vitte házhoz a pizzákat. Ha telefonáltak, indult a friss, forró pizzákkal rögtön, hogy időben odaérjen. Oda is ért volna, de útközben mindig eszébe jutott valami. Ilyenkor leállította a motorját, kinyitotta a pizzásdobozokat, megnézte a paradicsomos, sonkás, sajtos, gombás pizzákat, és elgondolkozott. Elég lesz ez így? Nem kéne rájuk tenni még valamit? És fogta a ketchupot, és rányomta a pizzákra sorra, Szabadság, Egyenlőség, Testvériség. Aztán visszacsukta a dobozokat, és száguldott tovább, mint a szél. De hiába, mindig elkésett, a magyarok csak befalták gyorsan a kihűlt pizzákat, ő meg nem kapott soha borraivalót.

Volt egyszer egy kisfiú, akinek mindig azt mondta a mamája, Nézz a lábad elé, kisfiam! És ezért ő daczból, mikor felnőtt, csakazértis kaszkadőr lett, kereste a veszélyt, a magas sziklákat, a robogó vonatokat, a vad lovakat, a hatodik emeleteket. És nem is esett ki, és nem is esett le, semmi baja nem történt soha, mígnem egyszer megint megszólalt a mamája, és azt mondta, Csak a magyarokat kerüld, kisfiam! Az ő nyilaikat! Mire a kaszkadőr, csak hogy bosszantsa a mamáját, odaállt a magyarok elé, azok meg lenyilazták.

Volt egyszer egy nyomozókutya, a magyarok tanították be, ez mindent kinyomozott az első szóra. Csak annyit mondtak neki, Csaló! és már hozott is egy csalót. Mondták neki, Csaló, gazember! hozta a csaló gazembert. Csaló, gazember, tolvaj! mondták neki, és hozta a csaló gazember tolvajt. Mindet megtalálta, hozta, letette a börtön elé, már csak be kellett volna zárni őket. Csakhogy onnét valahogy mindig szétszéledtek, hogy hová, merre, nem tudta senki, de a börtönbe nem jutottak be. A magyarok akkor csettintettek, pattintottak, a kutya futott, hozta megint a csalókat, másikat, letette a börtön elé, de hiába, elszéledtek azok is valamerre. Hadd játszódjon! mondták a magyarok, mert szerették az állatokat, és a kutya futott megint füttyszóra.

Volt egyszer egy öreg gengszter, mikor érezte, hogy nemsokára le fogják lőni, magához hívatta a három gengszterfiát, és a birodalmát szétosztotta közöttük. A legidősebbnek azt mondta, Te mész Amerikába!, a középsőnek, Te Oroszországba!, a legkisebbnek

meg, ez volt szívének a legkedvesebb, azt mondta, Te csak menjél, fiam, a magyarokhoz! El is indultak mind a hárman, ki hová, a legkisebb a magyarokhoz. Mikor odaért, bekopogott, Tisztelet, becsület! köszönt nekik illendően. Azok örömmel fogadták, mert addig még nem volt gengszterük egy se. Gyere csak, mondták neki, nézz körül, próbáld ki magad minálunk. A legkisebb fiú nem is télenkedett egy percet se, ez tetszett a magyaroknak, és azt mondták neki, Jól beváltál, maradj itt, legyél a gengszterünk. Csak az az egy, hogy válassz magadnak becsületes magyar nevet. Legyél Pista. Csakhogy a legkisebb fiú nem akart Pista lenni, és erre a magyarok elzavarták, elcsapták, mehetett, amerre látott.

Volt egyszer egy titkos recept, álomporos, a Kossuth Lajos nagyanyja ebből kevert ki álomport az unokájának. Mert Kossuth Lajos, amikor régebben le se hunyta éjjel a szemét, csak forgolódott, hánykolódott álmatlanul, azt mondta neki, Nem tudok aludni, nagymama. És akkor a nagyanyja elővette a titkos receptjét, és olyan álomport kevert ki a legkedvesebb unokájának, hogy Kossuth Lajos nemcsak hogy rögtön el tudott aludni, de gyönyörű szépeket is álmodott. Ezt az álomport azontúl egész életében mindig használta, és halálakor pedig nemzetére hagyta. A magyarok betették a kincstárukba, ott őrzik, hogy mindig kéznél legyen, néha előveszik, alusznak egy jót, és álmodnak szépeket.

Volt egyszer egy múzeum, csak egy kávéskanalat tartottak benne, kispárnán. Hogy ez kié volt? A magyarok nagy királyáé! Evvel kavargatta a kávéját, és közben gondolkozott. Így gondolta ki a nagy terveit sorra, amiket aztán véghez is vitt.

Volt egyszer egy kis kövér néni, Zsóka néninek hívták, vagyis hát csak a Zsóka néni kísértete volt, mert ő maga már rég meghalt. Csak a kísértet járt vissza éjjelente a kamrákba az édes cseresznyebefőtteket, almakompótokat, körtekompótokat dézsmálni. Ez hiányzott neki a másvilágon, úgy látszik, ott nem volt kompót. A magyarok kamráiba járt leginkább, az ő kompótjuk ízlett neki a legjobban. A jószívű magyarok túrták is sokáig a dézsmálást, hadd eszegessen szegény, de egyszer csak megelégtették, és Hopplá! rázárták a körtekompótos üveg tetejét, mikor a kísértet éppen ott bent csemegézett. Húha, hogy sírt a szegény Zsóka néni kísértete, hogy könyörgött! Engedjete ki, csak most az egyszer! Teljesítem három kívánságotok! Ezen elgondolkoztak a magyarok. Három kívánság! Az milyen jó volna, három kívánságot ha teljesítene a Zsóka kísértet! Mennyi mindent kérhetnénk! De hát éppen ez volt a baj! Hogy sehogy se tudtak meg-egyezni a három kívánságban. Úgyhogy a Zsóka néni kísértete ott ül azóta is a befőttesüvegben.

Volt egyszer egy énekesnő, úgy hívták, Traviáta, járta a világot, gyönyörű szépen énekelt, minden este elénekelte a hattyúdalát, és mindenhol megtapsolták, és virágot dobáltak neki. Mikor a magyarokhoz ért, nekik is elénekelte a hattyúdalát gyönyörű szépen, és várta a tapsot és a virágokat, de a magyarok kifütyülték, és azt mondták neki, Menjél csak máshová a hattyúdalaiddal, mi nem szeretjük az ilyen nyápic nőcskéket, nem a mi ízlésünk.

Volt egyszer egy szép nagy képeskönyv, a magyarok huszáros történetéről szólt, ezt lapozgatták, nézegették, olvasták a magyarok a hosszú téli estéken és máskor is, és könnybe lábadt a szemük. Ha meg valami nem tetszett nekik, azt az oldalt kitépték, és

beragasztottak helyette másikat. Végül már nem nagyon lehetett elolvasni, annyira összevissza volt tépkedve, ragasztgatva. Akkor félretették, új könyvet írtak, a régi lapokkal pedig megpuolták az ablakot.

Volt egyszer egy angoltanárnő, magyar gyerekeknek tanította az angolt, és már elege volt. Gondolta, varratok magamnak egy szűk ruhát, kimegyek Londonba, járok föl-alá, aztán meglátjuk. Hátha megcsinálom a szerencsém. Meg is varratta a szűk ruhát, kiment Londonba, járt föl-alá az utcán, és megcsinálta a szerencsáját. Hallották ezt a többi angoltanárnök, akik angolt tanítottak a magyar gyerekeknek, és azt mondták, Mi is varratunk szűk ruhát magunknak, mi is megyünk Londonba, járunk föl-alá az utcán, és megcsináljuk a szerencsénket. Meg is varratták a szűk ruhát, ki is mentek Londonba, jártak ők is fel-alá az utcán, és mégse. Nem csinálták meg a szerencsájüket. Vissza kellett nekik menni angolt tanítani a magyar gyerekeknek.

Volt egyszer egy marcipánmarika, az ilyenek mindig elégedettek, egyrészt, mert jó édes marcipánból vannak, másrészt meg ilyen a természetük. Ezt kéne nekünk eltanulni, mondták a magyarok, mert a mi természetünk egyáltalán nem ilyen. A marcipánmarika meg is tanította volna őket, már el is kezdte a tanításukat, csak akkor a magyarok lehapulták a fejét, és így az egészségből nem lett semmi.

Volt egyszer egy Sovány Vigasz nevű leány, másik neve is volt, de inkább csak így szólították a magyarok, ha elmentek hozzá, mikor nagyon el voltak keseredve. Ilyenkor ő a sovány kezével megsimogatta a fejüket, a sovány szájával azt mondta nekik, Ti csak ne búsuljatok. Nézzetek rám. A magyarok ránéztek, Nagyon csúnya vagy! mondták, és már nem is volt semmi bajuk, mentek haza vidáman.

Volt egyszer egy Mátyás nevű parkolóőr, régebben a magyarok királya, de letették onnan, és pedig azért, mert folyton parkolóőrnek öltözött, hogy azt higgyék, ő csak egy parkolóőr, és úgy beszéljenek vele, ahogy egy parkolóőrrel szokás. De amikor a magyarok megtudták, hogy a királyukkal beszéltek úgy, ahogy a parkolóőrökkel szoktak, rögtön letették Mátyást a trónról, mert nem akartak maguknak olyan királyt, akivel úgy lehet beszélni, mint egy parkolóőrrel.

Volt egyszer egy festő, olyan képeket festett, hogy a megszólalásig rajtuk volt minden. Leginkább udvaroncokat szeretett festeni, ahogy meghajolnak és mosolyognak kellemesen, és a gyűrű csak úgy csillog az ujjukon, ezt nagyon elegánsra tudta megfesteni. Hívták is sokfelé, a magyarok is szóltak neki, hogy hozzájuk is jöjjön. Meg is érkezett, fogta az ecsetjét, és mondta az udvaroncoknak, Most ne mozogjatok! De az udvaroncok nem bírták ki, hol az egyik hajlongott, hol a másik bókolt, folyton mozogtak, mosolyogtak, nem bírtak nyugton maradni egy percet se. Nyughassatok! kiáltott rájuk a festő, de ők nem nyughattak. Nem vesződöm tovább veletek! mondta végül a festő, odavágta az ecsetjét, és elutazott. Nem festette meg a gyönyörű festményét a magyarokról.

Volt egyszer egy jó kutya, akit a gazdája megtanított írni, méghozzá magyarul. Nagy tehetség volt a kutya, gyöngybetűkkel írt, bármit leírt, amit diktáltak neki, viszont helyesírás nélkül. Azt az egyet sehogy se tudta megtanulni. És ezt annyira szégyellte, hogy harapós lett. Ha valaki a közelébe jött, hogy megnézze a gyöngybetűit, azt megharapta. Még a gazdájának is odamordult.

Volt egyszer egy magyar trafikos, de most még babakocsiban tologatta a mamája, mert kisbaba volt. Csak nehogy trafikos légy nekem! mondta neki a magyar mamája. Legyél miniszter! Vagy állomásfőnök legalább! mondta, és tologatta a babakocsit tovább, és várta, hogy mi lesz. De hiába tologatta, csalódnia kellett, más lett a miniszter a magyaroknál, és az állomásfőnök is más lett.

Volt egyszer egy szabómester, az olyan ruhát tudott szabni, hogy aki azt fölhúzta, rögtön látszott rajta, hogy magyar és szimpatikus. És ez azért volt jó, mert ha így összetaláltak ketten, ebben a ruhában, kérdezni se kellett semmit, csak egymásra néztek, és szimpatikusak voltak egymásnak.

Volt egyszer egy magyar királyfi, már majdhogynem a trónra lépett, mikor azt mondták neki a magyarok, Lesz szíves lemondani erről. Minálunk már rég nincs királyság. De a királyfi nem akart lemondani, Majd ha bolond leszek, gondolta, inkább tiszta erővel belekapaszkodott a trónba mind a két kezével. A magyarok erre elkezdték csiklandozni, hogy engedje el, de a királyfi nem volt csiklandós, és csak kapaszkodott tovább jó erősen. Mit volt mit tenni, meg kellett koronázni, megint királyuk lett a magyaroknak.

Kiss Judit Ágnes

SZÍVED ALATT

Oratórium

Prológus

BABA Anyám nem akar engem.
Anya, te nem akarsz engem.
Micsoda nyomor nem tudni örülni az érkeződnek.
Egy pohár tejet sem adni a vendégednek.
Anya, ha bosszút tudok állni, nyomorékul születek.
Inkább szedtél volna le kanállal méhfaladról.
Anya, a szíved alatt, a szíved szerint te nem akartál volna engem.
Véletlen vagyok. Védtelen vagyok.
Bűn vagyok, amit elkövetni elmulasztottál.
Elmulaszthattál volna engem, bűnödöt.
Anya, gyáva voltál ölni.
Bérelni fehér köpenyes gyilkost ellenem.
Anya zongorát cipel, és átugratja lóháton a karám falát,
Hogy megszüntesse a léteimet.
Anya, miért nem hívsz segítséget?
Anya nem dohányzik, nem iszik alkoholt,